

70-vuotishistoriikki

*Hannu Mustakallion puhe ylioppilaskodin 70-vuotisjuhlissa
Helsingin Tuomiokirkon krypta*

Rakkaat ylioppilaskodin entiset ja nykyiset asukkaat sekä muut ystävät! Ylioppilaskotimme viettää tänään 70-vuotisjuhlaansa, avasihan se ovensa syyskuun alussa 1949. Meille on tullut tavaksi juhlia Lestistä kymmenen vuoden välein. Kokoonnuimme edellisen kerran tänne Helsingin tuomiokirkon kryptaan lokakuussa 2009, jolloin vietimme Lestiksen 60-vuotisjuhlaa. Helsingissä toimivien kristillisten ylioppilaskotien joukkoon liittyi siis syksyllä 1949 lestadiolaisen herätysliikkeen piirissä perustettu opiskelijakoti. Teologian ylioppilaiden kodiksi yli suuntarajojen tarkoitettu Konvikti oli aloittanut toimintansa jo vuonna 1920. Heränneiden ylioppilaskoti (Körttikoti) oli puolestaan syntynyt vuonna 1928, ja sekin oli tarkoitettu etupäässä teologian ylioppilaille.

Lestadiolaisten ylioppilaskodin avaamiseen johtanut kehitys oli lähtenyt liikkeelle, kun helmikuussa 1948 Hämeentiellä oli kokoontunut nuoria lestadiolaisia perustamaan oman ylioppilaskodin kannatusyhdistystä. Heidän joukossaan olivat teologian ylioppilaat **Erkki Jokela**, **Anna-Maija Raittila** ja **Pekka Raittila**, pastori **Risto Pyysalo** sekä teologian lisensiaatti **Ilmari Soisalon-Soininen**.

Lestadiolaisten ylioppilaskodin kannatusyhdistyksen tarkoituksena oli perustaa ylioppilaskoti Helsinkiin etupäässä teologian ylioppilaita varten sekä tukea sitä aatteellisesti ja taloudellisesti.

Ylioppilaskodin perustajajäsenistä Erkki Jokela oli tuolloin 23-vuotias, Anna-Maija Raittila vasta 19-vuotias ja Pekka Raittila 24-vuotias. Raittilan sisarukset, joihin kuului myös taidemaalarina tunnetuksi tullut **Tapani**, ovat olleet Lestiksen vaiheissa myös perustamiskokouksen jälkeen keskeisesti mukana.

Yhdistykselle valittiin johtokunta, jonka puheenjohtajaksi tuli 30-vuotias sairaalapastori, myöhempi professori **Ilmari Soisalon-Soininen**. Yhtenä johtokunnan jäsenenä oli kansanedustaja **Martti Miettunen**, joka oli myös maa-liiton puoluesihteerin. Kannatusyhdistys merkittiin yhdistysrekisteriin huhtikuussa 1948.

Johtokunta ryhtyi heti suunnittelemaan ylioppilaskodin perustamiseen liittyvää tiedotustoimintaa ja varainhankintaa. Se päätti kääntyä muun muassa herätysliikkeen keskusjärjestön Suomen Rauhanyhdistysten Keskusyhdistyksen (SRK) puoleen ja pyytää ylioppilaskodille suurten seurojen (suviseurojen) kolehtia. Pyrittiinpä taloudellista kannatusta hankkimaan myös Amerikassa asuvilta lestadiolaisilta kristityiltä. Kumpikaan suunnitelma ei näytä tuottaneen toivottua tulosta. Myöhemmin taloudellista tukea kyllä saatiin sekä SRK:lta että yksittäisiltä rauhanyhdistyksiltä, joita liittyi myös kannatusyhdistyksen jäseniksi. Lisäksi varoja ruvettiin hankkimaan muun muassa paneamalla toimeen yleisiä keräyksiä ja pitämällä myyjäisiä.

Johtokunnan puheenjohtajana toiminut Ilmari Soisalon-Soininen muisteli myöhemmin olleensa itse yhdistyksen perustamisvaiheessa vähemmän toiveikas: ”Olin vakuuttunut siitä, että emme pystyisi saamaan tarpeeksi varoja toiminnan aloittamiseksi.”

Toukokuussa 1948 ylioppilaskodin kannatusyhdistys sai testamentin neiti **Hanna Vartiaiselta**. Hänen Oulunkylässä sijaitsevan maapalstansa oli määrä siirtyä hänen kuolemansa jälkeen ylioppilaskodin omaisuudeksi. Ilmari Soisalon-Soinisen mukaan ylioppilaskoti perustettiin oikeastaan vastaanottamaan tämä lahjoitus. Ylioppilaskoti ei kuitenkaan koskaan päässyt osalliseksi tästä testamentista.

Marraskuusta 1948 alkaen johtokunnan edustajat selostivat vanhoillislestadiolaisuuden äänenkannattajassa *Siionin Lähetyslehdessä* suunnitelmia saada ”kristityille” oma ylioppilaskoti Helsinkiin. Pääkaupungin opiskelevan nuorison keskuudessa kokoontunut ”lauantaiseura” vaikutti ylioppilaskotihankkeen liikkeelle lähtöön. Sananpalvelijoiksi aikovat ylioppilaat tarvitsivat mahdollisimman läheistä uskovien yhteyttä, lehdessä todettiin. Ylioppilaskodin oli määrä vapauttaa lestadiolaiset opiskelijat asunonhuolista, jotka maailmansodan jälkeisessä Helsingissä olivat lähes ylitsempääsemättömiä.

Ensimmäisen vuosikokouksensa kannatusyhdistys piti helmikuussa 1949. Uudeksi jäseneksi johtokuntaan tuli muiden muassa teologian ylioppilas **Pekka Raittila**, joka valittiin varapuheenjohtajaksi. Hänen johtokuntakautensa jäi kahden vuoden pituiseksi, vaikka hänellä olikin ylioppilaskodin piirissä muuten merkittävä asema 1980-luvulle saakka.

Huhtikuussa 1949 yhdistykselle tarjoutui tilaisuus hankkia seitsemän huonetta ja keittiön käsittävä osake Vironkatu 7:stä. Johtokunta joutui kuitenkin toteamaan, etteivät suunnitellut lainansaantiyritykset olleet onnistuneet. Johtokunta kääntyi tämän jälkeen vanhoillislestadiolaisuuden piirissä sosiaalista

toimintaa Amerikan dollarien ja kahvipakettien avulla harjoittaneen yhdistyksen Pohjois-Suomen kristittyjen orpokotiyhdistyksen puoleen, joka myönsi kannatusyhdistykselle halpakorkoisen lainan huoneiston ostamista varten. Johtokunta päätti ostaa tarjolla olleen asunto-osakkeen kahdella miljoonalla markalla, joka on nykyrahassa noin 90 000 euroa.

Elokuussa 1949 johtokunta teki ylioppilaskodin tulevaisuuden kannalta kauaskantoisia päätöksiä. Kokoontuessaan ensimmäistä kertaa Vironkadun huoneistossa (7 C 4) se valitsi kodin emännäksi neiti **Hilma Jokelan**, joka oli toiminut Lammin osuuskaupan ravintolan emäntänä.

Kotiin oli hakenut 24 opiskelijaa, joista valittiin kahdeksan naista ja yhdeksän miestä. Vuosikertomuksen mukaan ensimmäisenä lukuvuonna Lestadiolaisien ylioppilaskodissa asui yhteensä 18 opiskelijaa, kun koti oli vielä myöhemmin saanut yhden asukkaan (**Pekka Väitalon**). Väitöskirjaansa valmistelevalta teologian kandidaatti **Hannes Leinosesta** tuli kodin ensimmäinen isäntä. Toinen jatko-opiskelija oli pastori **Timo Juntunen**. Ylioppilaskodien joukossa olivat **Ilmari Haapalainen, Lauri Impiö, Antti ja Mikko Jokela, Yrjö Karanko, Erkki Vaaramo, Eila Kaivola ja Taimi Lohi**. Teologien osuus asukkaista ei muodostunut niin keskeiseksi kuin alun perin oli suunniteltu. Ensimmäisenä syksynä heitä oli kahdeksan 18:sta.

Huoneissa asui kaksi tai kolme opiskelijaa. Vuokraa he maksoivat suuremmista huoneista nykyrahassa 59,50 euroa hengeltä, pienemmistä taas 73 euroa hengeltä. Ylioppilaskoti huolehti myös asukkaiden aterioista, joista he maksoivat 183 euroa kuukaudessa. Kun täysihoitomaksut eivät siis nousseet keneltäkään yli 260 euron, ylioppilaskodissa asuminen oli alusta lähtien hyvin edullista. Tosin meidän täytyy tietysti ottaa huomioon, että opintolainoilla ei ollut vielä valtion takauksia ja että vastikkeetonta opintorahaa ei myöskään ollut käytössä.

Asukkaiden lisäksi ylioppilaskoti rupesi pitämään ulkopuolisia ruokavieraita, jotka toivat oman lisänsä kodin talouteen. Ruokailijoiden koko vahvuus nousi kohta 60 henkeen, joista siis vain vajaa kolmasosa oli omia asukkaita.

Ylioppilaskodin ensimmäisistä asukkaista ei enää taida olla elossa muita kuin Joensuussa asuva virsitohtori **T. Ilmari Haapalainen**, jolta toin terveiset 60-vuotisjuhlaan. Muut ovat viimeistään kuluneella kymmenvuotiskaudella edesmenneitä.

Täällä on varmaan entisiä asukkaita myöhemmiltä vuosikymmeniltä. Jotta saisimme siitä likimääräisen kuvan, pyydän niitä nousemaan ylös, jotka ovat asuneet Lestiksessä 1950-luvulla – 1960-luvulla – 1970-luvulla – 1980-luvulla – 1990-luvulla – 2000-luvulla – 2010-luvulla. Eri asumisvuosikymmenistä huolimatta me olemme yhtä ja samaa joukkoa.

Koti aloitti siis varsinaisen toimintansa syyskuun alussa 1949. Avajaiset ja tupaantuliaisseurat pidettiin syyskuun 24. päivänä. Läsniä oli asukkaiden lisäksi teologisen tiedekunnan opettajia, kirkkohallituksen ja muiden ylioppilaskotien edustajia sekä muita kodin ystäviä. Ylioppilaskoti on joka vuosi päässyt nauttimaan kirkkohallituksen avustusta.

Ylioppilaskodin hallinnon lisäksi kodin toiminnasta ovat vastanneet asukkaiden omat luottamushenkilöt, opiskelijaisännät, myöhemmin myös opiskelijamännät. Ensimmäisiä opiskelijaisäntiä olivat **Erkki Jokela** ja **Yrjö Karanko**.

Perustamisvaiheen rohkeisiin ratkaisuihin kuului ylioppilaskodin laajentaminen lokakuussa 1951. Johtokunta hankki Vironkatu 7 E 15:n osakkeet 4,7 miljoonalla markalla eli noin 162 000 nykyeurolla. Uuden huoneiston hankinta rahoitettiin samansuuruisella lainalla, jonka myönsi Reisjärven osuuskassa ja jonka takaajaksi tuli orpokotiyhdistys. Orpokotiyhdistys tuli siis toisen keran ylioppilaskodin avuksi. Myöhemmin orpokotiyhdistys oli vaikuttamassa toisen lestadiolaisen kansanopiston perustamiseen juuri Reisjärvelle.

Ylioppilaskodin laajeneminen lisäsi asukaspaikkojen määrän lähes kaksinkertaiseksi entiseen verrattuna. Vuonna 1952 kodissa oli 18 erikokoista huonetta, joista kolme oli varattu henkilökunnan käyttöön ja yksi toimi vierashuoneena puhujien ja muiden pääkaupungissa käyvien ystävien varalle.

Alusta lähtien ylioppilaskodin taloudenpidossa noudatettiin periaatetta, jonka mukaan opiskelijoilta saadut vuokratuotot käytettiin vain juoksevien menojen kattamiseen. Osalle opiskelijoista voitiin myöntää huojennusta asumiseen eli koko- tai puolistipendejä. Ylioppilaskodilla oli alkuvaiheessa kannettavanaan melkoinen lainataakka, mutta sitä pystyttiin keventämään muilla tuotoilla. Näitä tuli lahjoitusten ohella kannatusyhdistyksen jäsenmaksuista, kesäajan majoitustoiminnasta ja kustannustoiminnasta.

Talousasioissa puheenjohtajan tukena oli johtokunnan kokouksiin lähes säännöllisesti osallistunut ministeri **Martti Miettunen**, joka hoiti muun muassa osuuskassajärjestön keskeisiä luottamustehtäviä.

Miettusesta tuli 1950-luvulla kestopresidentti, joka istui lähes jokaisessa hallituksessa. Tasavallan presidentin tehtäviä tämän Amerikan-matkan aikana

syksyllä 1961 hoitanut pääministeri Miettunen sai tiedon Neuvostoliiton Suomelle lähettämästä nootista kesken ylioppilaskodin johtokunnan kokouksen 30. lokakuuta. Ensimmäinen puhelinsoitto sai Miettusen ilmeen vakavaksi, mutta hän istui edelleen kokouksessa. **Ilmari Soisalon-Soininen** muisteli kokousta myöhemmin: ”Pian puhelin soi toisen kerran. Taas hän tuli takaisin ja istui vielä hetken joukossamme, mutta ilmoitti sitten, että hänen täytyy lähteä. Kun saattelin häntä, hän sanoi minulle, että nyt on erittäin vakava tilanne edessä.”

Poikkeuksellista Lestadiolaisten ylioppilaskodissa oli myös se, miten kustannustoiminnasta tuli erittäin merkittävä osa varainhankintaa. Keväällä 1950 ylioppilaskoti päätti toimittaa oman julkaisun. Julkaisun levikkipääliköksi pyydettiin prosenttipalkalla ylioppilas **Lauri Impiö**. Sen nimeksi tuli Laestadiuksen saarnaan sisältyvän kielikuvan mukaan *Maitojyvä*, joka hyvin sopi kypsymisessään keskeneräisen yrityksen ja nuorten ylioppilaiden toiminnan tunnukseksi, kuten toimittamisessa alusta lähtien mukana ollut **Pekka Raittila** on muistellut.

Kun ensimmäisen *Maitojyvän* painokseksi määrättiin 15 000 kappaletta ja se sisälsi myös ”kristittyjen liikemiesten” ilmoituksia, oli kysymys taloudellisesti todella merkittävästä hankkeesta. Esimerkiksi vuonna 1952 *Maitojyvän* nettotuotto oli lähes 10 000 nykyeuroa. Lehden levittäminen, josta ”Maitojyväpojat” **Lauri Impiöstä** ja **Pekka Välitalosta** alkaen vastasivat ympäri Suomea järjestetyissä seuroissa, oli myös ylioppilaskodin tehokasta PR-toimintaa.

Ylioppilaskodin taloudenpidon tärkeisiin tekijöihin kuului 1970-luvulle saakka myös kesähotellitoiminta. Vuonna 1952 molemmat huoneistot luovutettiin olympiavieraiden, muun muassa Taiwanin urheilujoukkueen käyttöön. Olympiamajoituksen aikaisesta toiminnasta vastaamassa oli kuukauden ajan kodin henkilökunnan lisäksi myös opiskelija-asukkaita.

Ylioppilaskodin kasvamisessa hyvin toimivaksi liikeyritykseksi mutta myös kodin hengen luomisessa oli keskeinen rooli emännäntoimeen kolmen vuosikymmenen aikana kokosydämisesti antautuneella Hilma Jokelalla. Hänellä oli aloitekykyä ja psykologista silmää, käytännön taitoja sekä taloudellista asiantuntemusta.

Ylioppilaskotimme lähti siis 1940-luvun lopulla liikkeelle tyhjästä, mutta selviytyi kaikista alkuvaikeuksistaan. Sen ensimmäinen kymmenvuotiskausi oli innostunutta ja laaja-alaista työtä opiskelija-asukkaiden ja taustalla olleen vanhoillislestadiolaisen herätysliikkeen hyväksi.

1960-luvun alussa herätysliikkeen kriisi iski myös ylioppilaskotiin. Kannatusyhdistyksen vuosikokouksessa helmikuun 6. päivänä 1961 oli paikalla peräti 214 jäsentä. Kokousta siirryttiinkin pitämään Säätötalossa. Yhdistyksen silloisen johdon kannatus punnittiin jo johtokunnan erovuoroisten jäsenten vaalissa, jossa entiset jäsenet, muiden muassa Ilmari Soisalon-Soininen, saivat 182–190 ääntä, heidän vastaehdokkaansa puolestaan noin 30 ääntä.

Suurin piirtein samoin lukemin vuosikokous hyväksyi johtokunnan esityksen yhdistyksen omistaman irtaimen omaisuuden luovuttamisesta uudelle samaa tarkoitusta ajavalle yhdistykselle. Viimeksi mainittu päätös vahvistettiin vielä Suomalaisella kauppakorkeakoululla 4. toukokuuta pidetyssä ylimääräisessä kokouksessa, johon osallistui peräti 372 kannatusyhdistyksen jäsentä. Äänestystulos oli tällä kertaa 253–102, tyhjiä 6.

Äänestystulos merkitsi, että yleinen kokous hyväksyi johtokunnan Maitojyvä ry:n kanssa tekemän sopimuksen, joka tarkoitti ylioppilaskodin huoneistojen hallintaoikeuden vuokraamista uudelle yhdistykselle. Maitojyvä ry:n johtokunnan muodostivat **Pekka** ja **Anna-Maija Raittila**, heidän lankonsa Keijo Immonen sekä Antti Jokela. Uutta yhdistystä voisi kutsua Raittilan perheyri-tykseksi.

Järjestely, jossa vastuu ylioppilaskodin käytännön asioiden hoitamisesta siirrettiin Maitojyvä ry:lle, kesti vuoden 1963 loppuun saakka, minkä jälkeen Lestadiolaisten ylioppilaskodin kannatusyhdistys otti hoitaakseen alkuperäiset tehtävänsä.

Herätysliikkeen sisäinen kriisi heijastui myös ylioppilaskodin lippulaivan *Maitojyvä*-lehden julkaisemiseen. Vuoden 1961 alussa johtokunta päätti jättää julkaisematta lehden, jonka toimitustyö oli pantu alkuun kodin asukkaana **Juha Pentikäisen** johdolla. Uusi yhdistys otti huolehtiakseen myös lehden julkaisemisesta. Kun lehti oli siihen saakka ilmestynyt kerran vuodessa, se ilmestyi vuonna 1961 Ylioppilaskoti Maitojyvä ry:n toimesta poikkeuksellisesti kolmena numerona.

Lestadiolaisten ylioppilaskodin kannatusyhdistyksen julkaisuksi lehti palasi vuonna 1964. Yhtenäisen sarjan viimeinen *Maitojyvä* ilmestyi 1968. Painosmäärä oli tuolloin pudonnut 1 500 kappaleeseen.

Myöhemmin *Maitojyvä* on ilmestynyt kaksi kertaa Lestiksen kymmenvuotisjuhlien yhteydessä, vuosina 1989 ja 2009. Kaikkien vuoteen 2009 saakka ilmestyneiden *Maitojyvien* kannet olivat **Tapani Raittilankäsialaa**. Lehtiin sisältyi myös muita hänen piirroksiaan.

Tänään julkistamme kolmannen uusimuotoisen *Maitojyvän*, joka on tämän juhlan jälkeen vapaasti saatavilla ja luettavissa vuodenvaihteen jälkeen myös Lestiksen kotisivuilla.

Uusin *Maitojyvä* sisältää kirjoituksia ylioppilaskodin ja sen asukkaiden elämästä usealla vuosikymmenellä ja kodin vuosien varrella kartuttamasta taidekokoelmasta. Julkaisemme kuvia taidekokoelman aarteista, joihin kuuluu viime vuonna edesmenneen **Tapani Raittilan** teoksia.

Kansikuva esittää ylioppilaskodin ensimmäistä emäntää Hilma Jokelaa, joka aloitti työnsä yhtä aikaa ylioppilaskodin kanssa. Hän huolehti kodista ja sen asukkaista uskollisesti ja viisaasti vuoteen 1979 saakka.

Uusimpaan *Maitojyvään* ehti muistokirjoitus kannatusyhdistyksen pitkäaikaisesta puheenjohtajasta rovasti **Hannu Pelkosesta**, joka oli innokkaasti järjestämässä edellisiä kymmenvuotisjuhlia ja toimittamassa 2009 ilmestynyttä *Maitojyvää*. Hannu asui lähes koko opiskeluaikansa Lestiksessä ja tutustui siellä myös **Irjaan**, tulevaan puolisoonsa. Seurustelu alkoi – niin kuin monella muullakin – Lestiksen ”teeparina” toimimisesta. Myös Irja on kuollut edellisten juhliemme jälkeen.

Kun olen saanut toimittaa uusimman *Maitojyvän*, tehtävä on ollut mieluisa ja mielenkiintoinen. Haluan kiittää kaikkia lehteen kirjoittaneita heidän panoksestaan. Olen myös iloinen siitä, että vanha ystäväni ja yhteistyökumppanini **Rauno Endén**, joka on viimeksi toiminut Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran julkaisupäällikkönä, on antanut yhteytensä ja asiantuntemuksensa meidän *Maitojyvämme* käytettäväksi. Kun Raunon panos ei hänen oman toivomuksensa mukaan näy mitenkään lehden palstoilla, olen iloinen siitä, että hän on päässyt osallistumaan juhlaamme. Lämmin kiitos sinulle, Rauno!

Lestis ei ole vain kaksi Vironkatu 7:ssä sijaitsevaa huoneistoa 1940-luvun lopulta ja 1950-luvun alusta. Ylioppilaskodilla on myös kahdeksan kaupunkiasuntoa eli osaketta. Niistä ensimmäinen on ollut yhteydessä Vironkadun huoneistoihin, onhan se sijainnutkin Vironkadulla, vaikkakin kadun toisella puolella. Kysymys on Marilasta (Vironkatu 10 B 9). Nimi tulee **Maria Honkasta**, joka oli tarjonnut huoneita opiskelija-asukkaille ainakin 1950-luvulta lähtien. Hän oli jo aiemmin pitänyt opiskelijoita ruokavieraina Maurinkadulla. Maria Honkanen testamenttasi huoneistonsa ylioppilaskodille vuonna 1969. Ylioppilaskoti on saanut myös viisi muuta huoneistoa testamenttilahjoituksina tai niiden varoilla. Lisäksi se on itse hankkinut kaksi huoneistoa. Kaikki nämä huoneistot on saatu tai hankittu 1960- tai 1970-luvulla ennen muuta Hilma Jokelan yhteyksien ja asiantuntemuksen ansiosta.

Lestiksen kaupunkiasuntoja on tarjottu ennen muuta niille opiskelijoille, jotka ovat ensin asuneet Vironkadulla. Monet nuoret perheet ovat näin päässeet aloittamaan asumisensa pääkaupungissa.

Yksi menneen kymmenvuotiskauden merkittäviä tapahtumia oli se, että ylioppilaskoti kutsui alkuaikojen asukkaita (vuosilta 1949–1960) yhteiseen tapaamiseen hotelli Arthuriin toukokuussa 2011. Kutsua seniorikokoukseen noudatti 27 henkeä, joista useat kuuluivat edelleen vanhoillislestadiolaisen herätysliikkeen pääuomaan. Saatoimme silloin muistella kiitollisina ylioppilaskodin ensimmäistä kymmenvuotiskautta.

Tänään muistamme kiitollisina 60-vuotisjuhlan jälkeen edesmenneitä ylioppilaskodin toiminnassa eri tavoin mukana olleita ystäviä, jotka ovat saaneet kutsun toiseen kotiin. Osan heistä olen jo maininnut. Lisäksi haluan mainita toisen puheenjohtajamme **Timo Kökön**, kannatusyhdistyksen perustajajäsenet **Erkki Jokelan**, **Anna-Maija Niemisen** ja **Risto Pyysalon**, johtokunnan sihteerin **Antti Jokelan**, ”Maitojyväpoika” **Pekka Välitalon**, rovasti **Pentti Hämäläisen**, **Yrjö** ja **Pirjo Karangon**, **Anja Korteniemen** sekä **Antti Soinnun**. Edesmenneiden joukkoon kuuluu myös joukko omia asukastovereitamme ainakin 1970-luvulta.

Hyvät ystävät,

Ylioppilaskotimme 70-vuotispäivänä emme halua elää vain oman asumisaikamme muistoissa, vaikka sekin on tärkeää ja sallittua. Meidän on syytä nähdä, että ylioppilaskoti ja sen taustayhteisö ovat muuttuneet aatteellisen, kirkollisen ja yhteiskunnallisen muutoksen mukana. Opiskelijoiden sosiaalinen asema on tänään monella tavalla parempi kuin 70 vuotta sitten. Keskeinen tehtävämme on turvata nykyisille opiskelijoille mahdollisimman hyvät asumisolot. Samalla haluamme edelleen vaalia kristillisyyden perintöä, jonka pohjalta ylioppilaskoti aloitti toimintansa syksyllä 1949.

On mieluista lukea uusimmasta *Maitojyvästä* opiskelijaisännän ja entisen opiskelijaemännän puheenvuorot, jotka antavat elävän kuvan siitä, mitä ylioppilaskodissa asuminen on tällä hetkellä. Jälkimmäinen kirjoitus on otsikoitu ”Oikea koti”. **Anni-Kreetta Erkkilä** toteaa siinä, että turvallinen, rohkaiseva ja lähimmäistä palveleva asuinyhteisö ei ole itsestäänselvyys, vaan Jumalan suurta lahjaa, jonka Lestiksen asukkaat ovat saaneet omakseen. Uskon, että näin ajattelevat muutkin Lestiksessä joskus asuneet.